

Sygn. akt I CZ 62/13

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

w sprawie ze skargi R. W. o wznowienie postępowania

w sprawie z powództwa M. B. i Mi. B.

przeciwko Śródmiejskiej Spółdzielni Mieszkaniowej w W.

o stwierdzenie nieważności uchwał, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu
Apelacyjnego z dnia 6 marca 2012 r.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lipca 2013 r.,
zażalenia R. W. na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 25 lutego 2013 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

R. W. w dniu 10 stycznia 2013 r. wniósł skargę o wznowienie postępowania, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 6 marca 2012 r., wydanym w sprawie z powództwa małżeństwa B. przeciwko Śródmiejskiej Spółdzielni Mieszkaniowej (sygn. akt ...932/11). Przedmiotem tego postępowania było stwierdzenie nieważności uchwał zarządu pozwanej Spółdzielni (z dnia 11 lutego 2004 r. - nr z/4/09 i z dnia 9 czerwca 2010 r., nr z/5/10). Uchwały te dotyczyły należącego do niego domu i położonego w W. przy ul. J.[...]. Wniesienie tej skargi zostało połączone ze zgłoszeniem interwencji ubocznej po stronie pozwanej Spółdzielni.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 25 lutego 2013 r. odrzucił interwencję uboczną R. W. i odrzucił skargę o wznowienie postępowania. Sąd ten stwierdził niemożność zgłoszenia skutecznej interwencji ubocznej po terminie przewidzianym w art. 76 k.p.c., brak legitymacji R. W. do złożenia skargi od wyroku kończącego postępowanie, w którym nie występował on jako strona i w związku z tym bezpodstawne okazały się zarzuty pozbawienia go możliwości działania jako właściwa podstawa prawna wznowienia.

W zażaleniu na zawarte w postanowieniu z dnia 25 lutego 2013 r. rozstrzygnięcie o odrzuceniu skargi (pkt 2 postanowienia) skarżący (R. W.) wniósł o jego uchylenie w zaskarżonej części i zarzucił naruszenie art. 410 § 1 k.p.c. w zw. z art. 407 pkt 2 k.p.c., art. 401 § 2 k.p.c., art. 42 ust. 5 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2008 r., nr 119, poz. 116 ze zm. - cyt. dalej jako „u.s.m.”). Skarżący wywodził, że ma interes prawny w zgłoszeniu interwencji ubocznej po stronie Spółdzielni i mógł skutecznie złożyć skargę o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania, w którym wcześniej nie uczestniczył jako strona. Istniała bowiem podstawa prawna wznowienia przewidziana w art. 401 pkt 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W piśmiennictwie nie kwestionuje się w zasadzie możliwości złożenia skargi o wznowienie postępowania przez interwenienta ubocznego (także

niesamoistnego), jeżeli brał on udział w prawomocnie zakończonym postępowaniu (art. 76 k.p.c.). Interwenient uboczny jest bowiem uprawniony do „wszelkich czynności procesowych dopuszczonych według stanu sprawy” (art. 79 zdanie pierwsze k.p.c.), a sam procesowy cel interwencji ubocznej zmierza ku temu, aby sprawa została definitywnie rozstrzygnięta na rzecz strony, do której interwenient uboczny przystępuje (art. 76 k.p.c. in principio). Środkiem służącym do tego celu może być także skarga o wznowienie postępowania, wniesiona z zachowaniem jej rygorów formalnych (art. 399 k.p.c.).

Z akt sprawy i treści zażalenia wynika, że skarga o wznowienie postępowania (połączona ze zgłoszeniem interwencji ubocznej) została wniesiona już po zakończeniu postępowania, tj. uprawomocnieniu się wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 6 marca 2012 r. (sygn. akt - ...932/11). Niezachowany został zatem termin do zgłoszenia interwencji ubocznej, przewidziany w art. 76 k.c. (*verba legis*: „do zamknięcia rozprawy w drugiej instancji”). Skarżący broni jednak stanowiska, że „w objętej skargą sprawie przysługuje mu status interwenienta ubocznego samoistnego, a to ze względu (na to), iż orzeczenie w sprawie wywołuje bezpośrednie skutki w sferze jego uprawnień” (s. 3 zażalenia).

Stanowisko to jest nieuzasadnione.

W piśmiennictwie rozważano, oczywiście, możliwość skutecznego wniesienia skargi o wznowienie postępowania ze zgłoszeniem referencji, gdy postępowanie rozpoznawcze zostało już prawomocnie zakończone, a interwenient uboczny mógł zgłosić wcześniej swoją interwencję (miał interes prawny w interwencji w rozumieniu art. 76 k.c.). Okoliczności podane w treści zażalenia mogłyby wskazywać na to, że skarżący miał interes prawny w zgłoszeniu interwencji ubocznej w sprawie z powództwa małżonków B. wniesionego przeciwko Spółdzielni. W orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 1960 r. 2 CZ 77/60 (OSP i KA 1961, nr 6, poz. 64) trafnie wyjaśniono, że niedopuszczalne jest zgłoszenie interwencji ubocznej w sprawie zakończonej prawomocnym orzeczeniem przed jego uchycieniem. Interwencja uboczna jest w ogóle możliwa i dopuszczalna dopóty, dopóki toczy się jeszcze postępowanie w sprawie, a po uprawomocnieniu się orzeczenia, sprawa jest już zakończona i odpada potrzeba

wspomagania strony w prowadzeniu procesu przez interwenienta ubocznego. Sąd Apelacyjny prawidłowo zatem odrzucił interwencję uboczną skarżącego (pkt 1 zaskarżonego postanowienia) i jednocześnie odrzucił jego skargę o wznowienie postępowania z racji braku legitymacji do jej wniesienia.

Należy dodać, że kwestionowany wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 6 marca 2012 r. nie wywiera wobec skarżącego takich skutków prawnych, które uzasadniałyby wniosek, iż przysługuje mu – jak wywodzi – status interwenienta ubocznego samoistnego, uprawnionego do skutecznego złożenia skargi także po prawomocnym zakończeniu postępowania z powództwa małżeństwa B. przeciwko Spółdzielni.

Z przedstawionych względów należało oddalić zażalenie jako nieuzasadnione (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).